

Conclusies van de Advocaat-Generaal
K. ROEMER

18 mei 1960

Vertaald uit het Duits

INHOUD

	blz.
I — <i>Het beroep tot nietigverklaring 41-59</i>	1058
1. Inachtneming van de beroepstermijn	1058
2. Rechtskarakter van de brief van 24 juli 1959	1058
3. De middelen van het beroep	1063
a) Is de exceptie van onwettigheid, opgeworpen tegen de algemene beschikking 33-59, ontvankelijk?	1064
b) De ontvankelijkheid van dat gedeelte van het beroep dat betrekking heeft op de mogelijkheid van kwijtschelding	1065
4. Conclusie	1066
II — <i>Het beroep wegens nalaten 50-59</i>	1066
III — <i>De proceskosten</i>	1068
IV — <i>Samenvatting</i>	1069

Mijnheer de President, mijne heren Rechters,

Het Hof heeft besloten de mondelinge behandeling van de gevoegde zaken 41-59 en 50-59 – beroepen van de Hamborner Bergbau A.G. en de Friedrich Thyssen Bergbau A.G. – te beperken tot vragen die de ontvankelijkheid betreffen. Overeenkomstig deze beslissing heeft mijn conclusie slechts betrekking op de ontvankelijkheid van de beroepen en de ontvankelijkheid van de door verzoeksters opgeworpen exceptie van onwettigheid.

Het eerste beroep is gericht tegen een schriftelijke mededeling van het Bureau Heffingen van de Hoge Autoriteit d.d. 24 juli 1959, het tweede beroep richt zich tegen de stilzwijgende afwijzing van een verzoek dat verzoeksters op 6 augustus 1959 indienden.

Het beroepsrecht van de ondernemingen, de wijze waarop hun wettelijke vertegenwoordiging door statuten en uittreksels uit het handelsregister is gestaafd en de regelmatigheid van hun vertegenwoordiging ten processe geven geen aanleiding tot bijzondere opmerkingen. De aandacht dient erop te worden gevestigd, dat de Friedrich Thyssen A.G. in de tweede procedure haar vordering op de voorgeschreven wijze heeft teruggenomen voordat de Hoge Autoriteit haar verweerschrift had ingediend.

I. – HET BEROEP TOT NIETIGVERKLARING 41-59

1. Inachtneming van de beroepstermijn

De mededeling waartegen het beroep is gericht is op 27 juli 1959 aan verzoeksters betekend. Het gemeenschappelijk beroep van de ondernemingen werd op 1 september 1959 bij het Hof ingediend. Aangezien voor verzoekers, die in Duitsland zijn gevestigd, overeenkomstig bijlage II van het Reglement voor de procesvoering van het Hof een termijn wegens afstand van zes dagen geldt, is het beroep tijdig ingediend.

2. Rechtskarakter van de brief van 24 juli 1959

De brief is door het Bureau Heffingen van de Hoge Autoriteit „namens de Hoge Autoriteit” tot verzoeksters gericht. Deze brief moet

niet worden gezien als een niet-bindend antwoord van een onderafdeling van de Hoge Autoriteit, doch dient – zoals verweerster in de procedure terecht naar voren heeft gebracht – aangemerkt te worden als een uiting van de Hoge Autoriteit zelf. Het Algemeen Huishoudelijk Reglement van de Hoge Autoriteit van 5 november 1954 (Publikatieblad 1954, blz. 515) maakt het de Voorzitter mogelijk, bevoegdheden met betrekking tot de uitvoering van besluiten van de Hoge Autoriteit te delegeren aan hoofden van dienst, derhalve ook de bevoegdheid tot bekendmaking van deze besluiten.

Een belangrijk gedeelte van het proces is gewijd aan de vraag, of deze brief van de Hoge Autoriteit als een beschikking moet worden aangemerkt. De brief bevat twee uitspraken:

- a) De heffing voor het dienstjaar 1959-1960 kan verzoeksters niet worden kwijtgescholden, omdat het Verdrag en de beschikkingen aangaande de heffing deze mogelijkheid niet voorzien;
- b) De ondernemingen dienen derhalve opdracht te geven tot voortzetting van de betaling van de heffing.

De brief is een antwoord op een verzoek van verzoeksters van 17 juli 1959. Zonder wetenschap omtrent de inhoud van dit verzoek is een zinvolle interpretatie van de brief van de Hoge Autoriteit niet mogelijk. Verzoeksters hebben daarbij namelijk gevraagd rekening te houden met de moeilijkheden die zij bij de afzet ondervinden, waardoor reeds de stillegging van enige mijnputten noodzakelijk is geworden, en derhalve haar ondernemingen niet slechts uitstel van betaling van de heffing toe te staan voor het dienstjaar 1959-1960, doch ook haar daarvan kwijtschelding te verlenen. Zij verklaren, dat zij aan de Ruhrkohlen-Treuhand GmbH reeds opdracht hebben gegeven de betaling van de heffing te staken.

De Hoge Autoriteit voert aan, dat het eerste deel van haar schrijven geen afwijzing inhoudt van het verzoek om kwijtschelding en dat daarin derhalve niet over rechten wordt beschikt, noch een rechtsverhouding wordt geschapen, doch dat het slechts de constatering bevat dat de verzochte kwijtschelding in het recht van het Verdrag niet is voorzien. Derhalve vormt dit deel van de brief geen beschikking in de

zin van het Verdrag, doch een uiteenzetting omtrent geldend recht. Indien hiermede bedoeld is te zeggen, dat er geen sprake is van een administratieve handeling waartegen beroep kan worden ingesteld, dan is deze mening onjuist. De afwijzing van het verzoek tot wijziging van een bestaande rechtsplicht, de plicht tot betaling, is in de tekst duidelijk tot uitdrukking gebracht en gaat vergezeld van een juridische motivering. Vanuit het standpunt van verzoeksters heeft deze uitlating, zoals de Hoge Autoriteit ook toegeeft, een nadelig gevolg. Voor verzoeksters betekent de mededeling van de Hoge Autoriteit, uiterlijk gezien, een weigering tot het verrichten van een rechtscheppende handeling. Wat de ontvankelijkheid betreft kunnen verzoeksters tegenover deze afwijzing volstaan met te stellen, dat de Hoge Autoriteit heeft nagelaten van haar bevoegdheden gebruik te maken en dat zij aldus rechtsgevolgen heeft doen ontstaan. Indien de Hoge Autoriteit op het verzoek van verzoeksters in het geheel niet zou hebben geantwoord, zou het voor de ontvankelijkheid van een beroep wegens nalaten voldoende zijn geweest, dat verzoeksters een verplichting of een bevoegdheid van de Hoge Autoriteit om te handelen hadden gesteld. Haar positie ten processe wordt niet gewijzigd door de omstandigheid, dat de negatieve beschikking niet voortvloeit uit het zwijgen, doch uit een nadrukkelijke verklaring van de Hoge Autoriteit. Of de Hoge Autoriteit bevoegd dan wel verplicht is de gewenste kwijschelding van een bestaande verplichting toe te staan, behoeft niet te worden onderzocht, indien de zaak slechts uit het oogpunt van de ontvankelijkheid, niet uit het oogpunt van de gegrondheid van het beroep wordt beschouwd.

De uitdrukkelijke afwijzing van het verzoek om kwijschelding is een naar haar inhoud negatieve individuele beschikking van de Hoge Autoriteit tegenover verzoeksters, waartegen een beroep tot nietigverklaring kan worden ingesteld. In zoverre kan met de redenering van verzoeksters worden ingestemd.

Thans komen wij tot de vraag of het tweede gedeelte van de brief, gelijk verzoeksters stellen, het karakter heeft van een beschikking. De Hoge Autoriteit bestrijdt deze opvatting en beroept er zich op dat de woorden, waarin verzoeksters een aanmaning tot betaling zien, geen rechtscheppende betekenis hebben en derhalve niet als een admini-

stratieve handeling kunnen worden aangemerkt. Naar haar mening betekenen deze woorden slechts een verwijzing naar de verplichtingen van verzoeksters, verplichtingen die bij voortduring en in concreto bepaald voor de ondernemingen voortvloeien uit het Verdrag en de algemene beschikkingen met betrekking tot de heffing. Zij wijst er op, dat door haar verklaring, dat voortzetting van de betalingen noodzakelijk is, geen titel tot tenuitvoerlegging wordt geschapen.

Terecht kan de vraag worden gesteld, of behalve rechtscheppende overheidshandelingen, die wijziging in een rechtstoestand brengen, niet ook rechtsvaststellende daden van de Hoge Autoriteit, zoals de ambtelijke vaststelling van een bepaalde verplichting, moeten worden aangemerkt als voor beroep vatbare administratieve handelingen. Ik meen intussen dat in dit geval de feiten een dergelijke opvatting niet rechtvaardigen. Men dient zich af te vragen of de Hoge Autoriteit de bedoeling had, in dit gedeelte van de brief een beschikking uit te vaardigen, en of deze bedoeling op voldoende wijze tot uitdrukking is gebracht. Daarbij moet worden teruggegrepen op het verzoek, dat aanleiding heeft gegeven tot het antwoord van de Hoge Autoriteit. Alsdan blijkt, dat het verzoek en het overleg, dat tussen partijen plaatsvond, slechts betrekking hadden op de vraag of verzoeksters op bijzondere, bij haar individueel aanwezige gronden kwijtschelding konden verkrijgen van de heffingsbedragen, die zij erkenden schuldig te zijn. De Hoge Autoriteit behoefde zich slechts over dit verzoek uit te spreken. Niet valt in te zien, dat de Hoge Autoriteit buiten het verzoek van verzoeksters om reden had, over te gaan tot een onderzoek naar en een vaststelling van de verplichting tot betaling van de heffing, die op zichzelf niet in twijfel werd getrokken, en zeker niet dat zij aanleiding zou hebben gehad zich in de geheel andere vraag te verdiepen, of de algemene heffing voor het dienstjaar 1959-1960 in beginsel wel terecht is opgelegd. Tegen deze veronderstelling spreekt ook, dat de noodzaak de betalingen op de tot dusver gebruikelijke wijze voort te zetten in de brief slechts terloops werd vermeld. Deze verklaring is niets anders dan een logische – zij het ook overbodige – gevolgtrekking uit de afwijzing van het verzoek om kwijtschelding, waarbij de vermelding van de wijze van betaling slechts een zuiver technische betekenis heeft. Voorwerp van een beschikking kunnen slechts die vragen zijn, waarvan het duidelijk is dat er een beslissing over dient te worden genomen en

die dan ook door de Hoge Autoriteit in het bijzonder onderzocht en overwogen zijn. Ten aanzien van de vraag of de Hoge Autoriteit het recht had, betaling van de heffing te vorderen, was dit echter niet het geval. Derhalve komen wij tot de volgende slotsom: De passage uit de brief, die betrekking heeft op de voortzetting van de betalingen op de tot dusver gebruikelijke wijze en langs de tot dusver gevolgde weg is geen zelfstandig element in het kader van de in deze brief vervatte beschikking en is nog minder een zelfstandige beschikking. In zoverre kunnen wij verzoeksters in haar betoog niet volgen.

Tegenover deze uitleg van de tekst van de brief van de Hoge Autoriteit voeren verzoeksters verschillende juridische argumenten aan van algemene aard. Zij kwalificeren deze interpretatie als bekrompen en beweren, dat zij voert tot een ontoelaatbare of ondoelmatige beperking van haar rechtsbescherming. Bij deze uitleg blijft haar slechts de mogelijkheid over, door het stopzetten van de lopende betalingen een voor tenuitvoerlegging en beroep vatbare beschikking over haar betalingsplicht uit te lokken. Indien zij echter niet het risico van de sancties van artikel 50 op zich willen nemen, kunnen zij zich niet van deze rechtsgang bedienen, daar de algemene beschikkingen aangaande de heffing verhogingen wegens niet-betaling voorzien, die verschuldigd worden zonder dat daartoe bijzondere individuele beschikkingen van de Hoge Autoriteit tegenover de ondernemingen vereist zijn.

Deze uiteenzettingen van verzoeksters richten zich in werkelijkheid tegen de juridische structuur van de algemene beschikkingen aangaande de heffing en uiteindelijk tegen het systeem van het Verdrag op het gebied van de rechtsbescherming, een systeem waarvan de grenzen, die ook het Hof binden, bekend zijn.

In tegenstelling met sommige nationale rechtssystemen kent het Verdrag geen algemene bepaling, waarop het instellen van beroepen tegen organen van de Gemeenschap kan worden gebaseerd. De Lid-Staten hebben zich bij de opstelling van het E.G.K.S.-verdrag uitgesproken voor een systeem, waarbij de beroepsmogelijkheden één voor één worden opgesomd en waarbij de voorwaarden, waaraan *ratione personae* en *ratione materiae* bij het instellen van een beroep moet zijn voldaan, nauwkeurig zijn vastgelegd. Het Verdrag kent ook niet

de mogelijkheid tot het instellen van een beroep ter verkrijging van een rechterlijke uitspraak vooraf, ter vermindering van de op korte termijn te verwachten uitvoering ener algemene beschikking. De opvatting van verzoeksters, dat bij de vaststelling van de voorwaarden voor een beroep een zo ruim mogelijk standpunt moet worden ingenomen, zou echter in laatste consequentie tot een dergelijk rechtsinstituut leiden.

Het feit, dat verzoeksters bij het uitlokken van een individuele beschikking als bedoeld in artikel 92 het risico van verhogingen wegens niet-betaling — die in de algemene beschikking zijn voorzien — op de koop toe moeten nemen, kan niet tot een ander oordeel over de mogelijkheden tot rechtsbescherming voeren, daar het Verdrag voor dit geval geen bijzondere regelingen bevat. Wellicht zou een nader juridisch onderzoek tot de conclusie leiden, dat het met het systeem van het Verdrag (artikel 36) niet te rijmen valt, ondernemingen te verplichten tot betaling van verhogingen wegens niet-nakoming, die verschuldigd worden zonder een bijzondere individuele beschikking van de Hoge Autoriteit. Dan zou er volgens het Verdrag geen sprake zijn van de door verzoeksters gewraakte inbreuk op de rechtsbescherming. In het onderhavige geval bestaat echter voor een dergelijk onderzoek geen aanleiding.

3. De middelen van het beroep

Na te hebben vastgesteld, uit welk gezichtspunt het gedeelte van de brief van de Hoge Autoriteit, dat als een aanvechtbare beschikking moet worden beschouwd, dient te worden gezien, alsmede welke inhoud dat gedeelte heeft, zullen wij ons thans bezighouden met de vraag, welke middelen van verzoeksters als ontvankelijk kunnen worden aangemerkt.

Hetgeen verzoeksters naar voren brengen is vrijwel uitsluitend gericht tegen het gedeelte van de mededeling van de Hoge Autoriteit, dat zij als een aanmaning tot betaling beschouwen. Alle argumenten uit het verzoekschrift hebben betrekking op de vraag, of het betalingsbevel ten onrechte is opgelegd omdat de algemene beschikkingen betreffende de heffing, waarop het bevel is gebaseerd, ongeldig

zijn. Eerst in het tweede processtuk van de zaak 50-59 komen argumenten naar voren met betrekking tot de kwijtschelding van de individuele schuld uit hoofde van de heffing. Tijdens de mondelinge behandeling hebben verzoeksters echter duidelijk gemaakt, dat zij haar beroep tot nietigverklaring beschouwd willen zien als te zijn gericht tegen de beschikking van de Hoge Autoriteit in al haar onderdelen. Het zou derhalve onjuist zijn, uit het ten processe gestelde de conclusie te trekken, dat alleen de aanmaning tot betaling onderwerp van het geschil zou zijn. Onder deze omstandigheden dient men zich echter af te vragen, of de middelen van verzoeksters ontvankelijk zijn, daar, zoals wij zagen, gezien de inhoud van de beschikking, als mogelijk voorwerp van beroep slechts de intrekking van de beschikking waarbij het verzoek werd afgewezen in aanmerking komt.

a) *IS DE EXCEPTIE VAN ONWETTIGHEID, OPGEWORPEN TEGEN DE ALGEMENE BESCHIKKING 33-59, ONTVANKELIJK?*

Volgens de jurisprudentie van het Hof kan een individuele beschikking worden aangevochten op de indirecte grond, dat de daarin vervatte rechtsbeslissing gebaseerd is op een algemene beschikking, die op haar beurt onwettig is.

Dat de exceptie van onwettigheid in principe ontvankelijk is, trekt de Hoge Autoriteit niet in twijfel. Zij staat echter op het standpunt, dat de aangevochten individuele beschikking niet op de algemene beschikking berust. Die algemene beschikking zou derhalve geen neerslag hebben gevonden in de individuele beschikking.

Een vergelijking tussen de rechtsinhoud van de individuele beschikking enerzijds en de litigieuze algemene beschikking anderzijds zal over dit punt uitkomst kunnen verschaffen. Wij hebben gezien, dat slechts de afwijzing van het verzoek om kwijtschelding in het aangevochten schrijven het karakter van een beschikking heeft. Slechts in zoverre is de inhoud van de mededeling voor de procedure van betekenis. Anderzijds staat vast, dat de algemene beschikking 33-59 noch rechtstreeks, noch door verwijzing naar andere beschikkingen, enige bepaling bevat omtrent een mogelijkheid van kwijtschelding. Zij bevat slechts bepalingen – door verwijzing – over de betalingsplicht (hoogte van de heffing, verval van termijnen, gevolgen van niet-betaling). De

positieve inhoud van de algemene beschikking is derhalve op geen enkele wijze van betekenis voor de in de aangevochten beschikking neergelegde beslissing van de Hoge Autoriteit, dat de mogelijkheid van een individuele kwijtschelding van de heffing niet voorzien is. Daar de brief van de Hoge Autoriteit geen andere elementen bevat, die het karakter dragen van een beschikking, en derhalve andere vragen ook geen voorwerp van dit proces zijn, kan de inhoud van de algemene beschikking 33-59 in de onderhavige procedure niet op zijn rechtmatigheid onderzocht worden.

Voorzover het beroep tot nietigverklaring derhalve steunt op de onwettigheid van de algemene beschikking 33-59, is het niet ter zake dienend en derhalve niet ontvankelijk. Het verweer van de Hoge Autoriteit, dat de rechtmatigheid van de algemene beschikking niet kan worden onderzocht, omdat deze beschikking op algemene overwegingen van financiële, sociale en economische aard berust, behoeft verder niet te worden onderzocht, evenmin als het verweer, dat het recht tot het opwerpen van de exceptie van onwettigheid is verwerkt.

b) *DE ONTVANKELIJKHEID VAN DAT GEDEELTE VAN HET BEROEP DAT BETREKKING HEEFT OP DE MOGELIJKHEID VAN KWIJTSCHELDING*

De Hoge Autoriteit wijst erop, dat verzoeksters haar argumenten met betrekking tot dit punt voor de eerste maal in de repliek naar voren hebben gebracht, en is derhalve van oordeel, dat deze tardief en niet ontvankelijk zijn.

Overeenkomstig artikel 42 paragraaf 2 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof kunnen tijdens de procedure geen nieuwe middelen worden aangevoerd, tenzij deze berusten op rechtsgronden of feitelijke gronden, die eerst tijdens de schriftelijke procedure aan het licht zijn gekomen.

Het is niet voor bestrijding vatbaar, dat die argumenten van verzoeksters, die betrekking hebben op de mogelijkheid van kwijtschelding op bijzondere gronden, in materieel opzicht volledig verschillend zijn van het gestelde omtrent de rechtmatigheid van het opleggen van de heffing. Gezien de voorgeschiedenis van de procedure

had kunnen worden verwacht, dat verzoeksters in eerste instantie bezwaar zouden maken tegen de afwijzing van het verzoek om kwijtschelding op billijkheidsgronden. Zeker zou men echter hebben kunnen verwachten, dat zij haar beroep subsidiair op dit punt zouden richten voor het geval de primaire, tegen de toelaatbaarheid van de heffing aangevoerde middelen niet zouden slagen. Zoals reeds vermeld, hebben verzoeksters echter haar beroep aanvankelijk uitsluitend op de exceptie van onwettigheid doen steunen en hebben zij eerst bij de repliek in de zaak 50-59 beschouwingen gewijd aan de mogelijkheden van kwijtschelding op billijkheidsgronden. Er is geen sprake van, dat deze stellingen berusten op gronden, die eerst tijdens de schriftelijke procedure aan het licht zijn gekomen. Er blijft derhalve geen andere mogelijkheid over dan deze tardief aangevoerde middelen als niet-ontvankelijk af te wijzen.

4. Conclusie

Het beroep 41-59 richt zich weliswaar tegen een voor beroep vatbare beschikking van de Hoge Autoriteit, doch de beschikking bevat slechts de afwijzing van het verzoek om kwijtschelding op billijkheidsgronden. Deze beslissing van de Hoge Autoriteit kan niet worden aangevochten langs de weg van een tegen de algemene beschikking 33-59 opgeworpen exceptie van onwettigheid. Hetgeen met betrekking tot de afwijzing van het verzoek om kwijtschelding bij repliek wordt aangevoerd moet, als zijnde tardief opgeworpen, buiten beschouwing worden gelaten. Het beroep 41-59 dient derhalve niet-ontvankelijk te worden verklaard.

II. — HET BEROEP WEGENS NALATEN 50-59

Dit beroep steunt op het feit, dat de Hoge Autoriteit heeft nagelaten te antwoorden op het verzoek van verzoeksters van 6 augustus 1959. Het werd — zoals in het verzoekschrift wordt vermeld — voor zover nodig ingesteld, teneinde een eventueel verweer van de Hoge Autoriteit, dat de brief van 24 juli 1959 nog geen bindende aanmaning tot betaling bevatte, te ondervangen. Bij repliek verklaart verzoekster, dat zij het beroep wegens nalaten slechts subsidiair heeft ingesteld voor het geval het Hof geen beschikking zou zien in de brief van 24 juli. Door deze laatste verklaring wordt het ingestelde beroep

echter niet achteraf tot een voorwaardelijk beroep, hetwelk tot gevolg zou hebben, dat het bij het vervuld zijn van de voorwaarde zou gelden als niet te zijn ingesteld.

Bij het verzoek van 6 augustus 1959 ging het verzoeksters erom, omtrent de in haar schrijven van 24 juli 1959 behandelde vragen een bindend antwoord van de Hoge Autoriteit te verkrijgen en wel in de vorm van een beschikking overeenkomstig artikel 15 lid 2 van het Verdrag.

Dit verzoek kan in de eerste plaats worden gezien als van zuiver formele aard: verzoeksters verlangen een formele beschikking ten aanzien van het verzoek om kwijtschelding, teneinde tegen de afwijzing daarvan door de Hoge Autoriteit in beroep te kunnen gaan.

Bij een beroep van deze strekking ontbreekt echter een genoegzaam belang, omdat niet slechts uitdrukkelijke en formele beslissingen aangevochten kunnen worden, doch ook reeds een stilzwijgen van de Hoge Autoriteit dat als afwijzende beschikking wordt aangemerkt (zie artikel 35 van het Verdrag). Doch ook daarom ontbreekt een genoegzaam belang, omdat het antwoord van de Hoge Autoriteit van 24 juli reeds een bindende uilating inhoudt, die overeenkomstig artikel 33 van het E.G.K.S.-Verdrag kan worden aangevochten.

Indien men in het verzoek van 6 augustus een herhaling ziet van het materiële streven van verzoeksters, hetwelk is gericht op kwijtschelding van de heffing op bijzondere gronden, zo ontbreekt eveneens een belang bij de behandeling van dit verzoek. De Hoge Autoriteit heeft korte tijd tevoren op eenzelfde verzoek van requestanten beslist. Nieuwe feiten, die alleen aanleiding kunnen geven tot een hernieuwde indeling van het verzoek, hebben verzoeksters niet naar voren gebracht. Nu verzoeksters deze kwestie opnieuw bij de Hoge Autoriteit aanhangig hebben gemaakt, dienen zij niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Bij deze visie op de feiten kan daargelaten worden of de zaak door het verzoek van verzoeksters van 17 juli 1959 op regelmatige wijze bij de Hoge Autoriteit aanhangig werd gemaakt in de zin van

artikel 35 van het Verdrag. Wij kunnen ermee volstaan te constateren, dat de Hoge Autoriteit op dit verzoek geantwoord heeft en dat dit antwoord een voor beroep vatbare beschikking inhoudt. Het is eveneens overbodig opmerkingen te maken over het inachtnemen van de beroepstermijn, daar de niet-ontvankelijkheid van het beroep op de eerder vermelde grond vaststaat.

Ook het tweede beroep dient derhalve als niet-ontvankelijk te worden afgewezen.

Aangezien beide beroepen in hun voornaamste aspect – de vordering tot nietigverklaring – als niet-ontvankelijk moeten worden beschouwd, is er geen aanleiding tot bijzondere opmerkingen aangaande de vordering, te verklaren voor recht dat in de aangevochten beschikkingen fouten voorkomen, waarvoor de Gemeenschap aansprakelijk is.

III

Met betrekking tot de kwestie van de proceskosten heeft het Hof de mogelijkheid de kosten geheel of gedeeltelijk te compenseren „wegens bijzondere redenen”. „Het Hof kan een partij die in het gelijk wordt gesteld, veroordelen tot vergoeding aan de wederpartij van de kosten welke zij ten laste van laatstgenoemde heeft veroorzaakt, indien het Hof van oordeel is, dat deze kosten vergeefs zijn aangewend, dan wel van vexatoire aard zijn.” In verband met de onduidelijkheden in de schriftelijke mededeling van de Hoge Autoriteit, waarop tijdens de procedure is gewezen, kan de vraag worden gesteld of het Hof in het onderhavige geval van deze mogelijkheid gebruik moet maken.

Hierbij dient rekening te worden gehouden met de gronden waaruit de niet-ontvankelijkheid van de beroepen voortvloeit. Verzoeksters hebben onderkend, dat de beschikking van 24 juli vatbaar was voor beroep. Zij hebben echter met betrekking tot de draagwijdte van de exceptie van onwettigheid een onjuist standpunt ingenomen en hebben bepaalde argumenten ten aanzien van de kwestie van de kwijtschelding op billijkheidsgronden tardief naar voren gebracht. Een en ander kan de Hoge Autoriteit in de kwestie van de proceskosten niet verweten worden. Ik ben verder van mening, dat de Hoge Autoriteit in haar

beschikking geen aanleiding heeft gegeven tot de veronderstelling, dat de „aanmaning tot betaling” een voor beroep vatbare beschikking zou zijn. In de zaak 41-59 zie ik derhalve geen grond, de Hoge Autoriteit gedeeltelijk in de kosten te veroordelen.

Het beroep wegens nalaten 50-59 hebben verzoeksters ingesteld met het doel een voor beroep vatbare beschikking te verkrijgen. Dit beroep berust op een onjuiste beoordeling van de mogelijkheden tot rechtsbescherming van het Verdrag en op een onjuiste interpretatie van de beschikking van de Hoge Autoriteit van 24 juli 1959. Tot geen van beide heeft de Hoge Autoriteit enige aanleiding gegeven. Ook hier blijkt derhalve niet van een grond, de Hoge Autoriteit in de proceskosten te veroordelen. Derhalve dient het Hof zich bij de beslissing over de proceskosten te houden aan artikel 69 paragraaf 2.

IV

Samenvattend stel ik het Hof voor, de vorderingen in de zaken 41-59 en 50-59 af te wijzen en verzoeksters in de proceskosten te veroordelen.